

The implementation of the Law *On the Peculiarities of Realization of the Right of Ownership in an Apartment Buildings*, adopted in 2015, in connection with the obligation to establish condominiums and the management companies is required.

The components of energy conservation policy should be the adoption of the new Housing Code and the Law *On Housing and Communal Services*. The fate of these laws is intensely influenced by contradictions between social groups, in particular between monopolists in the field of services provision, houses managing companies, etc. There is a danger of ignoring the interests of consumers. This danger is determined by a higher degree of consolidation of financial capital than civil society.

Keywords: energy efficiency, energy saving, legal basis, residential sector, condominium.

УДК 32.019.51

О.В. КУКУРУЗ

ІНФОРМАЦІЙНА ПОЛІТИКА ОРГАНІВ ВЛАДИ В РЕСПУБЛІЦІ ПОЛЬЩА

Розглянуто два поняття, які зустрічаються в польській науковій літературі – «інформаційна політика» та «комунікаційна політика». В першому понятті акцент робиться на односторонньому наданні інформації від влади до громадян, а в другому – на важливості отримання зворотної інформації від громадян до влади. З'ясовано, що в політичних документах та правових актах Республіки Польща визначено цілі, спрямовані на налагодження ефективної комунікації між органами влади і громадянами, але на практиці поки-що переважає зосередженість органів влади лише на наданні суспільству певної інформації про їх діяльність. На думку автора, комунікаційну політику можна назвати бажаним вищим рівнем політики в сфері управління інформацією.

© КУКУРУЗ Оксана Володимирівна – кандидат політичних наук, старший науковий співробітник відділу правових проблем політології Інституту держави і права м. В. М. Корецького НАН України

Ключові слова: інформаційна політика, комунікаційна політика, цілі інформаційної політики, моделі інформаційної політики, доступ до публічної інформації, звернення громадян.

Кукуруз О.В. Информационная политика органов власти в Республике Польша

Рассмотрены два понятия, которые встречаются в польской научной литературе – «информационная политика» и «коммуникационная политика». В первом понятии акцент делается на одностороннем предоставлении информации от власти к гражданам, а во втором – на важности получения обратной информации от граждан к власти. Выяснено, что в политических документах и правовых актах Республики Польша определены цели, направленные на налаживание эффективной коммуникации между органами власти и гражданами, но на практике пока что преобладает сосредоточенность органов власти на предоставлении обществу определенной информации об их деятельности. По мнению автора, коммуникационную политику можно назвать желательным высшим уровнем политики в сфере управления информацией.

Ключевые слова: информационная политика, коммуникационная политика, цели информационной политики, модели информационной политики, доступ к публичной информации, обращения граждан.

Kukuruz Oksana. Information policy of authorities in the Republic of Poland

Two notions that are found in the Polish scientific literature – «information policy» and «communication policy» are considered in this article. In the first notion, emphasis is made on unilateral giving of information from authorities to citizens, in the second notion – on the importance of getting feedback from citizens to the authorities. It was found that the political documents and legal acts of the Republic of Poland define goals aimed at establishing effective communication between the authorities and citizens, but in practice, the authorities often concentration on giving information to society about their activities. According to the author, communication policy can be called the desired higher level of policy in the field of information management.

Keywords: information policy, communication policy, goals of information policy, models of information policy, access to public information, citizens' appeals.

Інформаційна політика органів влади будь-якої держави супроводжує всі інші види політики та має одне з першочергових і принципових значень для розвитку країни в цілому. Суттєво відрізняється така політика в державах з тоталітарним, авторитарним та демократичним режимами. Оскільки Україна тривалий час намагається побудувати демократичну країну і впевнено заявила про свій намір вступити до Європейського Союзу, то доцільним виглядає дослідження теоретичних і практичних аспектів інформаційної політики органів влади однієї з європейських країн.

Інформаційна політика органів влади в Республіці Польща досліджується багатьма польськими авторами. Теоретичні аспекти інформаційної політики розкриті, зокрема, у працях Б. Добек-Островської і Р. Вишньовського, М. Яс-Козяркевич, К. Ястжембської, практичні – у дослідженнях П. Шосток і Р. Райчика, М. Шчегельняка. Стратегії формування інформаційної політики знаходимо у політичних документах та правових актах, пов'язаних з європейською комунікаційною політикою, питаннями інформатизації і розвитку інформаційного суспільства.

Б. Добек-Островська та Р. Вишньовський звертають увагу на існування в науковій літературі двох понять, які інколи вживають як однакові за змістом – «інформаційна політика» та «комунікаційна політика». Прикметник «інформаційна», на їх думку, акцентує увагу на інформуванні суспільства публічними установами. На їх переконання, значна частина процесу надання інформації публічними суб'єктами має характер переконання, а тому краще вживати поняття «комунікаційна політика». Останню вони визначають як комплекс комунікаційних дій, здійснюваних свідомо і планово публічними установами, чиновниками відповідно до політики тих установ¹.

М. Яс-Козяркевич слідом за Б. Добек-Островською та Р. Вишньовським наголошує, що інформаційну політику публічних установ не треба звужувати лише до надання ними інформації про вжиті заходи чи звітність. Така політика також повинна виконувати функції, пов'язані зі створенням і утриманням позитивного іміджу установи, підвищенням обізнаності про приналежність до громад або груп, встановленням партнерських стосунків між громадянином та установами, включаючи можливість висловлення ним думок та врахування їх у рішеннях, супроводженням змін в соціальних структурах та поведінці громадян².

Сутність інформаційної політики стає більш зрозумілою із досліджень, присвячених місцевому самоврядуванню. Наприклад, інформаційну політику визначено як свідому, планову і систематичну діяльність органів місцевого самоврядування, яка ґрунтується на комунікації з оточенням з метою отримання активної суспільної підтримки щодо реалізації стратегічних цілей розвитку і створення позитивного іміджу міста (гміни, повіту)³. До цілей інформаційної політики органів місцевого самоврядування віднесено, зокрема: реалізацію права громадян на доступ до інформації; інспірування ефективною суспільною системою обміну інформацією в межах територіальної одиниці; створення порозуміння між громадою певної територіальної одиниці місцевого самоврядування та її органами влади; зовнішнє просування територіальної одиниці⁴.

Інформаційна політика, на думку П. Шосток, має далекосяжні цілі, а саме: за допомогою створення суспільної довіри полегшує не лише комунікації в гміні, але також сприяє створенню позитивного іміджу влади, що полегшує реалізацію поточної політики. Вона підкреслює, що «інформаційна політика виконує службову роль щодо всіх інших політик», бо «будь-які цілі досягаються легше в сприятливому середовищі»⁵.

К. Ястжембська наголошує, що інформаційна політика тісно пов'язана з терміном «управління інформацією» з точки зору організаційного підходу. Вона відзначає, що «інформаційна політика є інструментом управління сучасної адміністрації, який уможлиблює

реалізацію визначених публічних завдань і стратегічних цілей територіальної одиниці місцевого самоврядування. Інформаційна політика повинна формуватися на основі результатів проведеного стратегічного аналізу управління інформацією, а також повинна відповідати головним цілям, визначеним в стратегії розвитку територіальної одиниці»⁶.

Зміст поняття «інформаційна політика» не розкривається в законах Республіки Польща. Хоча звісно її формування і реалізація забезпечується правовими положеннями. Серед правових актів, в яких міститься основа для інформаційної політики, польські науковці та посадовці в першу чергу називають, звісно, Конституцію Республіки Польща, потім Закон «Про доступ до публічної інформації», а далі – закони про місцеве самоврядування в гміні, повіті, воеводстві.

Відповідно до Конституції Республіки Польща від 2 квітня 1997 року, громадянин має право на отримання інформації про діяльність органів публічної влади, а також осіб, які виконують публічні функції (ст. 61). Це конституційне право забезпечується обов'язками, які передбачені для органів влади. Відповідно до Закону «Про доступ до публічної інформації» від 6 вересня 2001 року надавати публічну інформацію зобов'язана публічна влада, а також інші суб'єкти, які виконують публічні завдання (ст. 4). З метою загального доступу до публічної інформації був запроваджений електронний Бюлетень публічної інформації. Право громадян на отримання інформації вважається частиною прозорої діяльності органів місцевого самоврядування. Це зафіксовано в законах «Про гмінне самоврядування» від 8 березня 1990 року (ст. 11б), «Про повітове самоврядування» від 5 червня 1998 року (ст. 8а), «Про самоврядування воеводства» від 5 червня 1998 року (ст. 15а).

Аналіз наведених правових актів, які часто згадуються в контексті дослідження інформаційної політики в Республіці Польща, на перший погляд може привести до твердження, що правова база сприяє формуванню інформаційної політики у її вузькому значенні – надання суспільству інформації про діяльність органів та суб'єктів

публічної влади. Однак це помилкове уявлення, оскільки існують політичні документи і правові акти, в яких ставляться ще й інші цілі для органів влади, що відповідає ширшому розумінню поняття «інформаційна політика». Наприклад, варто згадати Постанову Сейму Республіки Польща про створення основ інформаційного суспільства в Польщі від 14 липня 2000 року. Нею Сейм, зокрема, визнав, що чинне на той час законодавство і політика уряду не забезпечили достатніх умов для використання розвитку інформаційного суспільства. Сейм закликав уряд розробити принципи стратегії розвитку інформаційного суспільства в Польщі, забезпечити координацію і реалізацію принципів цієї політики у всіх відділах і рівнях урядової адміністрації. Сейм рекомендував уряду розробити плани і пріоритети розвитку телеінформаційних систем в адміністрації, які будуть сприяти раціоналізації використання бюджетних коштів, а також покращенню контакту громадянина з урядом і місцевим самоврядуванням⁷.

Відповідно Радою Міністрів Республіки Польща було прийнято програмний документ «Цілі і напрями розвитку інформаційного суспільства в Польщі» від 28 листопада 2000 року. В рубриці «інформатизація адміністрації» основною ціллю було визначено створення прозорих і дружніх для громадянина структур публічної адміністрації на зразок відкритого інформаційного суспільства за допомогою телеінформаційних засобів⁸. У подальшому Радою Міністрів було прийнято ще чимало документів щодо розвитку інформаційного суспільства. Серед них: «eПольща – План дій для розвитку інформаційного суспільства в Польщі на 2001 – 2006 роки» від 11 вересня 2001 року⁹ та Спрямована стратегія розвитку інформатизації Польщі до 2013 року та перспективний прогноз трансформації інформаційного суспільства до 2020 року¹⁰. Відповідно до прогнозу, зазначеного в цій стратегії, до 2020 року передбачається повна реалізація ідеї eУряду, адміністрації приємної для громадянина, доступної в будь-якому місці і будь-який час за допомогою Інтернету, без обов'язкової участі громадянина в складних адміністративних процедурах. Використання сучасних технологій, комунікація за допо-

могою глобальної мережі, обмін поглядами, на думку розробників зазначеної Стратегії, зробить простішою участь громадян у загально-спільних справах, а відтак сприятиме розвитку еДемократії.

Ще одним важливим документом, що допомагає з'ясувати цілі інформаційної політики Республіки Польща, є Біла книга щодо європейської комунікаційної політики від 1 лютого 2006 року, представлена Європейською комісією. У своїй концепції Комісія запропонувала новий на той час підхід – рішучий перехід від одностороннього зв'язку до посилення діалогу, від комунікації, зосередженої в установах, до зорієнтованої на громадянина, від зосередженої в Брюсселі до децентралізованої. «Комунікація повинна стати самостійною політикою на службі у громадян. Вона повинна базуватися на серйозному діалозі між сторонами, що приймають рішення і громадянами та жвавої дискусії між останніми». Завданням урядів держав-членів Європейського Союзу «є консультування та інформування громадян на національному, регіональному та місцевому рівнях щодо публічної політики – в тому числі європейських політик та їх вплив на повсякденне життя – створення форумів, де такі дебати можуть відбуватися». Одним із завдань європейської комунікаційної політики Комісія назвала – зміцнення ролі громадян. Для цього завдання визначено три цілі: 1. Поліпшення громадянської освіти (відіграє вирішальну роль у наданні людям можливості реалізувати свої політичні та громадянські права та стати активними у публічній сфері). 2. Уможливлення зв'язку між громадянами (нові форуми для публічної дискусії на європейську тематику мають важливе значення для побудови взаємної довіри, поваги та співпраці для досягнення спільних цілей). 3. Уможливлення контакту громадян і публічних установ (правильно функціонуюча двостороння комунікація між громадянами і публічними установами має важливе значення для демократії)¹¹. Європейський парламент позитивно сприйняв наведений документ і прийняв відповідну резолюцію¹².

Виходячи із змісту наведеної концепції Європейської комісії, комунікаційна політика повинна передбачати механізми участі громадян в управлінні суспільними справами. В дослідженнях, при-

свячених інформаційній та комунікаційній політиці вони майже не згадуються та насправді вони існують. Вони прописані і забезпечуються Конституцією Республіки Польща. Відповідно до неї «кожен має право подавати петиції, пропозиції та скарги з публічного, власного або іншої особи, за її згодою, інтересу, до органів публічної влади, а також до громадських організацій та установ у зв'язку з виконуваними ними завданнями, які їм доручені у сфері публічної адміністрації» (ст. 63). Порядок розгляду пропозицій і скарг регулюється Кодексом адміністративного провадження від 14 червня 1960 року, а петицій – окремим Законом «Про петиції» від 11 липня 2014 року. Інститут звернень в Республіці Польща має свої переваги і недоліки¹³, але при виправленні останніх, може виконувати свої найважливіші функції – інформування влади про наявні проблеми; захист інтересів громадян, громади, держави; знаходження найоптимальніших шляхів урегулювання суспільних проблем.

Для оцінки інформаційної політики в Республіці Польща, крім теоретичних визначень, аналізу політичних документів і правових актів, які є основою для її формування, важливе значення має інформація про наявну практику її реалізації на центральному та місцевому рівнях. Наприклад, М. Шчегельняк, проаналізувавши способи використання каналів Інтернету вісьмома центральними установами, дійшов до висновку, що «інформаційна політика установ дедалі частіше починає концентруватися на їх присутності в Інтернеті, бо це відносно недорогий комунікаційний канал». Водночас він відзначив ряд негативних аспектів у діяльності досліджених установ. Це, зокрема, такі: не проявляють достатньої активності на суспільних порталах, а в основному зосереджуються лише на своїх Інтернет-сторінках; не створюють інтерактивних суспільних мереж, а лише розміщують статистичну інформацію; подають інформацію мовою, яка не завжди є зрозумілою для звичайного користувача мережі і вільно доступною для осіб з обмеженими можливостями¹⁴.

П. Шосток і Р. Райчик на основі дослідження способів комунікації установ місцевого самоврядування в Республіці Польща виді-

лили три моделі інформаційної політики в країні. 1. Мінімілістична інформаційна політика – засновується на реалізації лише зазначених законодавцем обов'язків інформування місцевих спільнот. Незначною мірою використовуються медійні форми комунікації, а безпосередніми взагалі нехтують. 2. Широка інформаційна політика – забезпечує використання різноманітних форм інформування місцевих спільнот, включаючи різні види ЗМІ і немедійних способів комунікації. Передбачає також популяризацію місцевості, проведення різноманітних іміджевих заходів. 3. Комунікаційна політика – встановлює діалог з мешканцями, крім форм, що передбачені для інформування про події і рішення, використовується широкий спектр інструментів, що уможливають отримання зворотної інформації від мешканців, таких як безпосередні зустрічі, суспільні консультації, домашні візити та суспільні дослідження¹⁵.

Отже, у польській науковій літературі зустрічаємо два поняття – «інформаційна політика» та «комунікаційна політика». Останнє поняття акцентує увагу на ширшому розумінні політики в сфері управління інформацією, а саме: крім інформування громадян про діяльність та публічну політику органів влади передбачає комунікацію між органами влади і громадянами. На нашу думку, комунікаційну політику можна назвати бажаним вищим рівнем політики в сфері управління інформацією. На сьогодні на практиці, відповідно до досліджень польських науковців, переважає інформаційна політика, тобто односторонній переказ інформації від влади до громадян, відповідно це поняття вживається частіше. Комунікаційна політика виглядає як ідеал, якого ще треба досягти.

Формування і реалізація інформаційної політики органами влади в Республіці Польща регулюється політичними документами, серед яких Біла книга щодо європейської комунікаційної політики та численні документи Сейму та Ради Міністрів Республіки Польща щодо інформатизації і розвитку інформаційного суспільства. Правову основу, яка спрямована не лише на інформування громадян, а й комунікацію влади і громадян становлять: Конституція Республіки Польща та закони – «Про доступ до публічної інформації», «Про пе-

тиції», «Про гмінне самоврядування», «Про повітове самоврядування», «Про самоврядування воєводства», Кодекс адміністративного провадження.

Аналіз наукових визначень, політичних документів, правових актів, які є основою для формування політики у сфері управління інформацією в Республіці Польща дає змогу назвати основні цілі такої політики: інформування громадян про поточну і заплановану діяльність органів публічної влади; створення необхідного іміджу центральної, регіональної та місцевої влади; встановлення взаємної довіри і поваги між представниками органів влади і громадянами; налагодження комунікації між органами влади і громадянами з метою спільного ефективного управління суспільними справами. Для досягнення цих цілей створені відповідні механізми, зокрема, доступ громадян до публічної інформації, звернення громадян до органів публічної влади з петиціями, пропозиціями, скаргами тощо.

1. *Dobek-Ostrowska B., Wiszniowski R.* Teoria komunikowania publicznego i politycznego. Wprowadzenie. Wrocław: Astrum, 2007. S. 49. 2. *Jas-Koziarkiewicz M.* Prawne i instytucjonalne podstawy polityki informacyjnej Unii Europejskiej // *Przegląd Europejski*. 2015. № 2 (36). S. 27. 3. *Sakowicz M.* Zarządzanie informacją w gminie – podejście strategiczne czy marketingowe? // *Władza lokalna a media: zarządzanie informacją – public relations – promocja jednostek samorządu terytorialnego* / pod red. S. Michałowskiego, W. Micha. Lublin: Wydawnictwo Uniwersytetu Marii Curie-Skłodowskiej, 2006. S. 239–240. 4. *Kozłowski J.* Polityka informacyjna gminy // *Grochem o ścianę...? Polityka informacyjna samorządów terytorialnych* / pod red. J. Regulskiej. Warszawa: Wydawnictwo Samorządowe FRDL, 1997. S. 21. 5. *Szostok P.* Prasa samorządowa czy prasa władz samorządowych?: komu służą periodyki finansowane z lokalnych budżetów? Katowice: Wydawnictwo Gnome, 2013. S. 58. 6. *Jastrzębska K.* Polityka informacyjna władz lokalnych w zakresie możliwości zdobywania i podnoszenia kwalifikacji przez mieszkańców // *Zeszyty Naukowe Instytutu Spraw Publicznych Uniwersytetu Jagiellońskiego. Zarządzanie Publiczne*. 2010. №4 (12). S. 126. 7. *Uchwała Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej z 14.07.2000 r. w sprawie budowania podstaw społeczeństwa informacyjnego w Polsce* // *Monitor Polski*. 2000. № 22. poz. 448.

URL: <http://isap.sejm.gov.pl/DetailsServlet?id=WMP20000220448> (дата звернення: 02.08.2017). **8.** *Cele i kierunki* rozwoju społeczeństwa informacyjnego w Polsce. Dokument programowy przyjęty przez Radę Ministrów 28 listopada 2000 r., Komitet Badań Naukowych, Ministerstwo Łączności, Warszawa 2000. URL: <http://kbn.icm.edu.pl/cele/index1.html> (дата звернення: 02.08.2017). **9.** *ePolska*. Plan działań na rzecz rozwoju społeczeństwa informacyjnego w Polsce na lata 2001 – 2006, Ministerstwo Gospodarki, Warszawa 2001. URL: <http://kbn.icm.edu.pl/cele/epolska.html> (дата звернення: 04.08.2017). **10.** *Strategia kierunkowa* rozwoju informatyzacji Polski do roku 2013 oraz perspektywiczna prognoza transformacji społeczeństwa informacyjnego do roku 2020, Ministerstwo Nauki i Informatyzacji, Warszawa 2005. URL: <http://unpan1.un.org/intracod/groups/public/documents/unpan/unpan034027.pdf> (дата звернення: 07.08.2017). **11.** *Biała Księga* w sprawie europejskiej polityki komunikacyjnej z dnia 1 lutego 2006 roku (przedstawiona przez Komisję). Komisja wspólnot europejskich. Bruksela. URL: <http://eur-lex.europa.eu/legal-content/PL/TXT/PDF/?uri=CELEX:52006DC0035&rid=13> (дата звернення: 11.08.2017). **12.** *Rezolucja Parlamentu* Europejskiego w sprawie Białej Księgi w sprawie europejskiej polityki komunikacyjnej (INI/2006/2087). URL: <http://www.europarl.europa.eu/sides/getDoc.do?pubRef=-//EP//TEXT+TA+P6-TA-2006-0500+0+DOC+XML+V0//PL&language=PL> (дата звернення: 14.08.2017). **13.** *Кукуруз О. В.* Інститут звернень громадян у Республіці Польща: політико-правові аспекти // *Правова держава*. Випуск 28. Київ: Ін-т держави і права ім. В. М. Корецького НАН України, 2017. С. 445–453. **14.** *Szczegielniak M.* Polityka informacyjna urzędów centralnych w Polsce na przykładzie wykorzystania internetowych kanałów przekazu informacji // *Polityka i Społeczeństwo*. 2016. №4 (14). S. 80. **15.** *Szostok P., Rajczyk R.* Komunikowanie lokalne w Polsce. O instrumentach polityki komunikacyjnej samorządów. Katowice: Wydawnictwo Gnome. 2013. S. 149.

***Kukuruz Oksana.* Information policy of authorities in the Republic of Poland**

Information policy of the authorities of any state accompanies all other types of policies and has one of the priority and principle significance for the development of the country as a whole. The aim of this article is to find out the main goals of the information policy of the authorities in the Republic of Poland. The experience of a

member state of the European Union is important for Ukraine, which has confidently declared its European choice.

Two notions that are found in the Polish scientific literature – «information policy» and «communication policy» are considered in this article. In the first notion, emphasis is made on unilateral giving of information from authorities to citizens, in the second notion – on the importance of getting feedback from citizens to the authorities. The content of the concept of «information policy» is not disclosed in the laws of the Republic of Poland. The essence of the information policy becomes clear from studies on local government.

Polish scientists and officials among the legal acts that contain the basis for information policy are primarily call the Constitution of the Republic of Poland, the laws on access to public information, on self-government in the gmina, district, voivodship. The analysis of the above legal acts at first glance can lead to the assertion that the legal framework contributes to the formation of information policy in its narrow sense – providing information to society about the activities of authorities and their subjects. The author has proved that this is a wrong assertion, and has showed political documents and legal acts that including broad goals for the authorities – communication between authorities and citizens. In particular, there are mentioned the White Paper on European communications policy, documents of the Sejm and the Council of Ministers of the Republic of Poland concerning informatization and development of the information society, the law on petitions and the Code of Administrative Procedure.

As a result, the author indicates the main goals of the information policy of the Republic of Poland: informing citizens about the current and planned activities of authorities; creating the necessary image of the central, regional and local authorities; creating of mutual trust and respect between representatives of the authorities and citizens; establishing communication between authorities and citizens with the aim of jointly effective managing public affairs. Such mechanisms as access of citizens to public information, citizens' appeals to authorities with petitions, proposals, complaints, etc., contribute to the achievement of the above-mentioned goals.

It was found that the political documents and legal acts of the Republic of Poland define goals aimed at establishing effective communication between the authorities and citizens, but in practice, the authorities often concentration on giving information to society about their activities. According to the author, communication

policy can be called the desired higher level of policy in the field of information management.

Keywords: information policy, communication policy, goals of information policy, models of information policy, access to public information, citizens' appeals.

УДК: 329:321.015

Н.А. ГЕРБУТ

В.Л. СЕМКО

РОЛЬ ПОЛІТИЧНИХ ПАРТІЙ У ПРОЦЕСАХ ДЕЦЕНТРАЛІЗАЦІЇ В УКРАЇНІ

Здійснено аналіз політичних партій як суб'єктів децентралізаційних процесів в Україні. Дослідження проводилось із застосуванням теоретичної моделі неоінституціоналізму раціонального вибору. Це дозволило пояснити, чому в середині політичних партій є прихильники та супротивники децентралізації. Було виявлено, що для здійснення реформи потрібна консолідація парламентських партій, що стане прикладом для непарламентських партій, та вплив міжнародних акторів на партійні рішення щодо питань децентралізації.

Ключові слова: децентралізація, політичні партії, неоінституціоналізм раціонального вибору.

Гербут Н. А., Семко В.Л. Роль политических партий в процессах децентрализации в Украине

Осуществлен анализ политических партий как субъектов процессов децентрализации в Украине. Исследование проводилось с применением теоретической модели неоинституционализма рационального выбора. Это позволило объяснить, почему в середине политических партий есть сторонники и противники децентрализации. Было обнаружено, что для проведения

© ГЕРБУТ Надія Анатоліївна – кандидат політичних наук, доцент кафедри політичних наук Київського національного університету будівництва і архітектури

© Семко Вадим Леонідович – кандидат політичних наук, доцент кафедри політичних наук Київського національного університету будівництва і архітектури